

til bevægeligheden på arbejdsmarkedet. Det var imidlertid et forhold, som organisationerne selv i høj grad var opmærksomme på, og som havde givet stødet til en livlig aktivitet på uddannelsesområdet. Hvad byggeriet angår kunne man også pege på de øgede muligheder for at beskæftige ikke-faglært arbejdskraft, som montagebyggeriet havde skabt. Det syntes under disse omstændigheder ubegrundet at gribe ind i den aftalefrihed mellem arbejdsmarkedets organisationer vedrørende løn- og arbejdsvilkår, som det hidtil har været fundet rimeligt at overlade disse organisationer. Ministeren gjorde i sit indlæg lovforslaget til genstand for en nærmere udredning, hvis slutresultat imidlertid blev, at regeringen ikke fandt lovforslaget egnet til at fremme „den bevægelighed på arbejdsmarkedet, som ligger forslagsstillerne så stærkt på sinde, og som også indgår som et vigtigt led i regeringens arbejdsmarkedspolitik. Vi mener, at en yderligere indsats bedre kan ske dels gennem en videreførelse af organisationernes egne bestræbelser for at smidiggøre forholdene, dels gennem en yderligere udvikling og udbygning af uddannelses-systemet. Jeg er imidlertid helt indstillet på en nærmere drøftelse af lovforslaget og dets konsekvenser i et udvalg og skal for mit vedkommende tilsige min medvirken til en saglig drøftelse af problemerne i et sådant udvalg.“

I overensstemmelse hermed udtalte *Anker Jørgensen* (S) sig. Han mente ikke, at lovforslaget var egnet til at løse den opgave, man havde stillet sig. De vigtigste midler til opnåelse af bevægelighed var uddannelse, egnsudvikling og fuld beskæftigelse.

Ninn-Hansen (KF) kunne heller ikke tiltræde lovforslaget, idet han fandt det betænkeligt at gribe ind i aftalefriheden såvel på arbejdsmarkedet som andre steder. „Man kan blive nødsaget til at gøre det i visse situationer. Vi ved, det har været nødvendigt i arbejdsmarkedsspørgsmål, når man stod over for samfundsødelæggende konflikter, og vi drøfter da også for tiden muligheden for en permanent lovgivning på dette område for det tilfælde, at parterne ikke selv løser sagen. Men det kan ikke være et mål i sig selv — det tror jeg dog, at alle er enige om — at gribe ind over for en eksisterende aftalefrihed, hverken på arbejdsmarkedet eller andre steder. Det er indgreb, som man skal være tilbageholdende med, og der skal stærke grunde til, for at man skal foretage dem. Spørgsmålet er da også, om man kan opnå noget væsentligt ved at gennemføre en lovgivning som den her foreslåede, hvor man, synes jeg, griber ret stærkt ind over for retten til at afslutte frie overenskomster.“

Helveg Petersen (RV) havde principielt sympati for den tankegang, der lå til grund for lovforslaget, men kunne ikke gå med til, at man „hovedkulds skulle kaste sig ud i en lovgivning af så omfattende karakter, uden at der forelå grundige undersøgelser.“

Om kort tid får folketinget lejlighed til at tage stilling til forslaget om nedsættelse af en kommission til undersøgelse af arbejds-